

Veien til BLISS

Få ting kan åpne for smaken av paradiset i våre hjerter som innholdet i ordet bliss. Det er julaften ... her får vi kjærlighet og glede pakket sammen i en smultring. Alt hjertet begjærer finns i dette ene ordet.

Av Per Henrik Gullfoss
gullfoss@hebb.no

Ordet bliss får det alltid til å kile i hjerterøttene mine. Det bringer med seg duft av sjel og anelse om en tilstand jeg har lyst til å senke meg ned i. Noe i meg danser med ordet og vet nøyaktig hva det betyr, selv om det ikke lar seg oversette til norsk. Skal jeg prøve må jeg trå til med minst tre - fire ord som for eksempel hengivelse, fryd, kjærlighet og velsignet velvære. Det menneskelige språk blir fattig når det vi vil beskrive er hinsi-

”Det nærmeste ordbøkene kommer en oversettelse av Bliss er lyksalighet. Når man ruller det norske ordet på tungen ... lyksalighet ... kjenner man det tilhører samme rasen. Men bliss er fyldigere og har mer sødme og innhold som kiler ned i tærne. Der lyksalighet er dømt til å bli en flyktig elsker bærer bliss med seg løftet om et varig forhold.”

des det ord kan bære med seg. Våre hjerters språk er kanskje nærmere det poetiske som rommer myter, mysterier og magiske drikker enn hjernens språk.

Det nærmeste ordbøkene kommer en oversettelse av Bliss er lyksalighet. Når man ruller det norske ordet på tungen ... lyksalighet ... kjenner man det tilhører samme rasen. Men bliss er fyldigere og har mer sødme og innhold som kiler ned i tærne. Der lyksalighet er dømt til å bli en flyktig elsker bærer bliss med seg løftet om et varig forhold.

Kanskje engelskmenn er mer kjent med denne tilstanden en vi trauste nordboere? Kanskje ordet bliss betyr noe helt annet for en engelskmann enn det gjør for meg? Kanskje jeg kan sanse denne helt ubedervede skjønneten i ordet bliss, nettopp

fordi det ikke finnes på norsk. Ingen har fylt opp ordet med sin mening og innhold for meg. Kanskje dette ordet for meg er som en magisk nøkkel inn til en ny dimensjon, nettopp fordi jeg ikke har hørt det bli radbrekket, kjølhalt og mishandlet gjennom min oppvekst. Et annet ord jeg har samme uforbeholdne kjærlighet til er det spanske lindo ... bare smak på det. Ordet er som nystroket hvit lammeull og bærer med seg skjønnhet og pur ubesudletthet. Noe av det vakre med ord er at de både kan vekke oss og vise veien til vakre gaver. De kan føde skjønnhet i hjertet og vekke en dyp lengsel etter å være forenet med det ordene viser. Få ting kan åpne for smaken av paradiset i våre hjerter som innholdet i ordet bliss. Det er julaften ... her får vi kjærlighet og glede pakket sammen i en smultring. Alt hjertet begjærer finns i dette ene ordet.

Vi vil gjerne ha masse av det som gir bliss. Dessverre synes serveringen å være mangelfull og det som står på livets meny er ofte tilsynelatende helt andre ting en bliss. Vi jubler når den kosmiske kelner endelig kommer til bordet og tilbyr en smakebit av denne livseliksiren. Når kelneren spør om vi vil ha mer svarer vi rungende JA fra hjertet og hjernens hvelv.

Men det varer sjelden lenge før den kosmiske kelneren synes å ha gått hjem og etterlatt oss i vårt eget selskap. Den deilige duften som danset så forførende i neseborene forsvinner og erstattes med lukten av stram virkelighet. Kelneren har blitt en utstillingsdukke, restauranten er borte og plutselig sitter vi på hver vår tue og puster inn utslitte tanker og gjennomtygde følelser. Allikevel er minnet om den sødmefylte duften og følelsen av hva bliss egentlig betyr lagret et sted dypt inni oss. Noen hvisker i øret at bliss er den mest

naturlige tilstand vår sjel kjenner til og at vi lengter så sterkt fordi det føles så naturlig for oss å være der. Usikker og håpefull reiser vi oss fra ensomhetens tue og begir oss ut i verden på jakt etter smaken, duften og tilstanden som viser at vi er i selskap med bliss.

Den Ytre Vei

Iblant kjenner vi duften av bliss kile i neseborene. Det kan være et menneske eller et dyr eller noe annet vakkert som pirrer og vekker følelsen av velsignethet. Av og til slår vi oss med ned for å nyte dette vidunderlige og tenker at nå har vi endelig funnet det. Men som vi sitter der glipper det alltid ut av hendedene. Vi blir rastløse og vil videre mens duften av bliss på mystisk vis forvandles til lukt av svette sokker. Andre ganger blir det som strålte ut bliss og delte sin skjønnhet med oss

umerkelig forandret til noe vi slett ikke har lyst på. Ikke ulikt et eple som går fra å være friskt rødmende og livgivende til å bli et surt skruket skinn uten næringsverdi.

Den Indre Vei

Etter å ha gått langt og lengre en langt forstår vi kanskje at bliss, akkurat som oss, bare er gjester på reise gjennom den ytre verden. Bliss kan passere gjennom det ytre landskapet, men bor et annet sted. Da setter vi kompassnåla mot den indre verden og nye drømmer om vedvarende bliss. Tankene er fornøyd med seg selv og mumler noe om at ekte skjønnhet kommer innenifra. Det er uendelig med historier som kan fortelles fra denne reisen. Vi oppdager at det indre landskap er minst like grenseløst uendelig og altomfattende som det ytre. Vi kan fortelle historiene om alle de gangene vi snublet i vår egen kjærlighet og falt ned i sorte hull. For deretter å bli presset ut på den andre siden i et helt nytt og

ukjent indre univers. Her opplever vi stjerneskudd av lykksalighet som fyker forbi, går oss vill i stjernetåker og kjenner duften av bliss som lever i drømmene vi vandrer gjennom. Når vi etter å ha søkt lenge og vel til slutt står storøyd og stirrer ut mot kjærlighetens uendelige galakse er vi kanskje nærmest å finne det vi leter etter. Vi aner at Bliss verken er det som dufter i den ytre verden, eller en bestemt opplevelse eller form i den indre. Vi aner at bliss er selve oppdagelsen og sansningen av det som gjør at tomheten fylles.

Som jeg aner dette sukker jeg igjen og tenker på ordene som ikke kan uttrykke den duften som akkurat nå får mine tenner til å løpe i kosmisk vann.

Det evige møtet.

Bliss er ikke noe som skal finnes, men gleden over alt som er.

Bliss kan ikke beskrives.

Men jeg har funnet tre knagger å

henge mine tanker om bliss på.

Den første knaggen er innsikten om at et skritt på veien til bliss er total aksept av deg selv og alt som utfolder seg i din indre verden. Bliss er ikke gleden over en spesiell ting i det indre, men strømmen av alt som finnes der. Hvis noe stenges ute så kan ikke bliss være tilstede.

Den andre knaggen er merket den ytre verden. På den står det total aksept av alt som skjer i den ytre verden. Hvor enkelt kan det egentlig være ... å leve i bliss er med andre ord bare å ha total aksept av alt som skjer i den ytre og din indre verden.

På den tredje knaggen står det bevegelsen mellom indre og ytre verden. Jeg kjenner bliss stige som jeg smaker på hva det vil si.

Den indre verden er full av mine drømmer og lengsler.

Den ytre verden er full av møtet med alt vi skaper sammen.

I vår indre verden er vi eneherskere og skaper og lever alle drømmer slik vi vil. I den ytre verden deler vi plass og drøm med hverandre. Bliss er total aksept, både av den verden vi skaper alene og den verden vi deler. Det er å uhemmet la varer og tjenester flyte fra den ytre verden til den indre og fra den indre til den ytre. Bliss er å leve helt og fullt på jorden og samtidig være helt og fullt i det indre. Det er tilstedeværelsen i øyeblikket som finnes i møtepunktet mellom den indre og den ytre verden. Bliss er ekstase over å ha følelser, ikke å ha en spesiell følelse.

Jeg leser på nytt hva som står over knaggene jeg har brukt til å henge opp denne artikkelen.

Ordet bliss får det alltid til å kile i hjerterøttene. Det bringer med seg duft av sjel og anelse om en tilstand jeg har lyst til å senke meg ned i. Noe i oss danser med ordet og vet nøyaktig hva det betyr. •

”Noen hvisker meg i øret at bliss er den mest naturlige tilstand min sjel kjenner til og at jeg lengter så sterkt fordi det føles så naturlig for meg å være der.”

